

9. Regina fájdalmas arcot vág. Keresem a tekintetét, ő a pezsgőspohárba kapaszkodik, és lábfejjével elgondolkodva simogatja combomat a habok alatt. Néha órákig ázunk így együtt a méreates kádjában, pezsgőt iszunk és csokoládét eszünk, sokszor dudorászom, amíg ő olvas. Időnként közelebb bújunk egymáshoz, egy darabig csokolózunk és simogatjuk egymást, ilyenkor még nevetgél is, aztán visszahajol a pezsgőspohárhoz, megtörli kezét a kicsi törülközőben, amit a kád mellé készített, újra a könyv után nyúl, és fájdalmas arccal olvas.

Vasárnap már délelőttönként csengetek a kertvárosi ház kapuján, mindig eltart egy ideig, amíg végre kiséta az ajtón. Az a térdig erő ruha van rajtam, amit hétfőn vettem, e hét hétfőn, minden hét hétfőn. Reginának hosszú haja van, amit mindig kontyba fog feje búbján. Tudja, hogy férfiakkal is lefekszem, de egyáltalán nem bánja. Azt mondja, ő is megtenné, ha lenne kedve hozzá. De általában nincs kedve magához a szeretkezéshez, azt hiszem, lényegében velem sem. *Mert veled legalább nem fáj*, mosolyog fájdalmasan, mikor távozás előtt megkérdem, miért nyit nekem mindig ajtót.

Regina fáradt. Ennyi az egész. Nem szerelmes belém, túl fáradt hozzá, valami olyasmieért van velem, és általában is lányokkal, mert legalább az anatómián nem kell gondolkozni. Tudja, mi okoz nekem örömet, mert ugyanaz, mint neki. *Szervusz, kedvencem*, így búcsúzik el, egyébként én sem vagyok belé szerelmes, fáradtan mosolyog, ugyanaz a köntös van rajta megint, mint amiben délelőtt elém jött. Már elkezdett sötétedni, de még tökéletesen látok.

Otthon belenézek a határidőnaplómbe, ami tulajdonképpen egy héttapos notesz. Újabb strigulát húzok az utolsó, *Vasárnap* fejlécű lap alsó szegletébe. Megezem egy zsömlét három szelet sonkával, majd felhívom Bót, átmehtek-e hozzá holnap este. Hallom, ahogy vigyorog és bólogat, miközben beszél. Mielőtt leteszem, belecuppant a kagylóba. Kivasalom vörös szoknyámat és krémszínű blúzomat, új harisnyát készíteek az ágyam mellé. Bebújok a paplan alá, és álomba simogatom magam.

Kalligram, 2015/3.

Tóth Erzsébet

TÁRSAS GŐZ

itt ők vonulnak
cammogva, csoszogva
testükkel immár megbékélve
kikről pár órára lehullhat a társadalmi lény kínja
valami azért marad belőle
de kint marad a stylist gondos műve
ruha cipő táska kint várja gazdáját a szekrényekben
gőzök és párák sűrűjében a kinti ember félismerhetetlen
lehullhat minden lepel
főszerepbe kerülhet, amit odakint leplezni kell
nyugodtan kiteheted a titkolnivalókat
csupasz hāj néz szembe hājjal
kezdődő, szégyenlős, komolytalanul
felcsúszott kilók
és méltósággal viselt hājkoloszsusok
női, férfi, öreg és fiatal hājak
hirtelen felkapott
vagy hosszas évek kitarató munkájával összegyűjtött
izom nélküli zsírszövetek minden mennyiségben
a víz alatt elterülve
de néha menni kell a szaunába vagy a másik medencébe
aroma és fényfürdőbe, száraz gőzbe és nedves gőzbe
távozhasson az a sok méreg
amit odakint az évek során összegyűjtöttünk
és akkor a hāj ring, rezeg, megy előre a természetes has
mutatja az utat
nincs kecmec, az vagy, aki vagy
közszemlére kerül amennyi a hāj belőled
nem számít diploma, tízmillió óra
súlyos aranyláncra puhán hull a toka
comb elterül, mell kibuggyan
olykor az arc ment valamit a látványon
ha a szem el tud jutni odáig
és nem ragad le a test alsóbb részeinél

a zsírtérképek hegy- és vízrajzain
 ha a kifejezés elég értelmes
 és nem túl durva a sminkmaradék
 vagy a gőzzel alaposan felpirított test
 elmúlasztja pár percre a haj fehérségét
 de itt az arc ritkán intelligens
 a szoláriumok műfényén gyötört
 deltás és puha testek látványa
 messzire vezeti a gondolatokat
 a szemek is hamar becsukódnak
 nem jutnak ide a természetes éhezéstől soványak
 másra kell az a pár ezer forint
 és a fürdőruhára eltett pénzt is elvitte
 a gyerek iskolakirándulásra
 persze az itteni testek is mind karcsúak voltak egyszer
 hány meghitt, lomha év kellett chipsszel a tévé előtt
 mennyi szerelmi bánat évésrohama
 ennyi zsír összegyűjtéséhez
 ám lehet csupán, hogy az ember
 elemi sorsa a hájasodás
 másrészt sokkal kényelmesebb
 szabadon engedni a hajákat
 mint elszóritani ravasz fűzőkkel, szoros nadrágokkal
 levegővételi nehézségekhez vezethet...

Alföld, 2015/3.

Tóth Erzsébet 1951-ben született Tatabányán. Verset és prózát ír.
 József Attila- és Babérkoszorú-díjas.

Borbély András

KÖNNYŰ FÖLD

Tudom, a szó csak fél szárnya a csöndnek,
 hazánk végföldje megnevezhetetlen.
 Kik éltek itt? Éltek egyáltalán?
 Otthonunk vízparti homokból kelt szóvár;
 otthonunk nem ház – tákolt téliszállás,
 s mi maradandó: a váltig változékony.

Nem kőkori szavak: szótlán korok, kövek.
 Mert addig élnek, míg nevük titok marad;
 nem az örök, a visszaszerzett élet,
 a feltalált idő, szelek útvesztője,
 deszka szúpercei, fűzfák szárnya szélben;
 nem a szavalt: az elfelejtett szavak,
 fával lenyesett könnyű nyírfatestek,
 az észre sem vett, hasznot sosem hajtó,
 az éppen csak most lett – a halott, a halandó.

Tudom, a szó csak fél szárnya a csöndnek.
 Könnyű bárkák. A mélység hallgatag.
 Szavak: szélben megbillenő tetők.
 Szavak: foszló, felhő-könnyű szárnyak.
 Mind elmennek. A szó hiánya marad.

Napút, 2015/2.

Borbély András 1982-ben született Gyergyóremetén. Verset és prózát ír.